

PSYCHÉ TÉLIKABÁTBAN

Az Égyűrű-képződés Napja van,
ne találkozzunk, kedvesem,
mert én nagyon fiatal vagyok ám még,
szörnyen fiatal, de *te nem*.
Micsoda szavak éledtek föl
esőáztatta nyomunkban!
Milyen régi, arisztokratikus,
bonyolult szerepünk van!
Egyszerűbb lenne, ha semmit
nem kéne szimbolizálni,
de játékot követelnek tőlünk,
taps, meghajlás és akármi.

Az Első Hóesés Napja van,
ne találkozzunk mégsem.
Te úgyis sok ilyet láttál már,
unod is biztos, de *én nem*.
– Szórni, szitálni, kavarogni –
csak nézni az ablakból vagy a hegyről.
Mi az esemény részei lennénk;
figyelnének minket bentről:
egy nagy fekete és egy kis piros folt,
ahogy karöltve átvágnak a parkon,
mint egy XVIII. századi giccs,
az Úr és a kerge Kisasszony.

Szent Miklós Napjának reggele
van, ne lopjuk el a fényét,
ne haragítsuk őt magunkra,
hisz ő még keresztény érték.
Ha most kimennénk, nekünk köszönnék
meg, amit reggel tőle kaptak,
azt hinnék, a mi nyomunkban telt
meg minden gyerekszobaablak.
Egy egyszerű sétánk is mindig
fárasztó diadalmenet így.
Néznek az ablakból és mind erre
a pár látványos percre irigy.